

PLANEET
BREINPIJN

PLANEET
BREINPIJN

RON HOOGLAND

Schrijver: Ron Hoogland
Coverontwerp: Ron Hoogland
ISBN: 9789402196689
© Ron Hoogland 2019

Voorwoord

In deze bundel heb ik zes Science Fictionverhalen verzameld die een aardige doorsnede geven van mijn passie voor dit genre. Het zat er al vroeg in toen ik als kind lid van de bibliotheek werd. Daar ontdekte ik, naast een aantal goede genreschrijvers, ook mijn favoriete schrijver Jack Vance, ook wel ‘De Meester’ genoemd. Ik verslond alles wat ik maar van hem kon vinden en tegen de tijd dat ik voldoende centjes begon te verdienen, moesten zijn boeken natuurlijk ook in mijn boekenkast terecht komen. Zijn schrijfstijl spreekt me ontzettend aan vanwege het wijldropige karakter ervan, zijn fantastische beschrijvingen, fenomenale woordenschat en zijn vermogen om buitenaardse rassen te scheppen die vaak een of andere vreemde hiërarchie bezitten. Zijn karakters blinken, zonder uitzondering, uit in een soort ouderwets taalgebruik dat een beetje pompeus aandoet. Zelfs de meest eenvoudige boerenkinkel bedient zich van dit verbale jargon waardoor het lijkt alsof zijn personages allen op een soort van gelijke voet met elkaar staan.

Ik weet dat de verhalen die ik hier bij elkaar heb gebracht niet zoveel op die van hem lijken alhoewel **‘Blitzkikonen in Opmars’** er qua schrijfstijl nog het dichtst bij komt. Maar dat geeft niet; je kunt je favoriete schrijver ook eren door middel van andere verhalen. Het belangrijkste is dat ik naast Jack Vance ook het genre Science Fiction een hart onder de riem wil steken. Naar mijn bescheiden mening is het een zwaar ondergewaardeerd genre dat veel meer aandacht verdient.

Ron Hoogland 2019

INHOUDSOPGAVE:

1. Amerika über alles (2014)
Blz. 7
2. Spel zonder grenzen (2013)
Blz. 13
3. Blitzkikonen in opmars (2013)
Blz. 28
4. De vraag van de schepper (2013)
Blz. 52
5. Eindbestemming Neo-Paris (2019)
Blz. 57
6. Estrella (2013)
Blz. 67

Amerika über alles

“Verwachting tot vanavond: geen grote files op de Rumsfeldhighway tussen Den Helder Marineharbour en Utrecht Capital. Baan twee tot vijf geopend voor zwaar Hooververkeer. Personenhoovers dienen gebruik te maken van strook zes tot negen. Voor uw verplichte dagelijkse excercises: check uw lokale fitnessschool.”

Travis drukt de ontvanger uit en fronst zijn borstelige wenkbrauwen.

“Waar gaan we vanavond eten, guys?”

“Hm, het wordt tijd dat we onze Kingquota inlossen, het is alweer een week ago,” peinst Adam in zichzelf. “Je weet hoe de autoriteiten met FFC(*)rapportage omgaan!”

“De burgers bij Kennedy’s zijn veel sappiger en vetter,” werpt Malcolm tegen. “Besides, zullen ze direct bij één dag overschrijding de federal ‘Foodies’(*) waarschuwen?”

“Count on it!” benadrukt Adam. Hij steekt een beledend vingertje in de lucht. “En als je doelt op ontduiking van de quotaplicht, dan heb ik nieuws voor jou. Daar doe ik niet aan mee!”

Malcolm balt zijn vuisten.

“Je begint een looser te worden, Adam Ritzen! Waar is je backbone? Als je nu terugkrabbelt, wat zal er dan terecht komen van onze plannen?” Zijn mondhoeken verhardden zich. “En what about de waar in onze achterbak? Heb je daar al eens over nagedacht?”

() FFC: Fast Food Control - Organisatie die controleert of burgers hun verplichte fastfood maaltijden bij de verschillende ketens voldoen.*

() Foodies: Scheldnaam voor agenten van de FFC.*

“Well, hoe ik me ertoe heb laten verleiden jou die stuff aan te laten schaffen, is me nog steeds een raadsel. Ik moet een serious black-out hebben gehad. Het komt me nu voor als een serious mistake. Ik wil het nog eens goed overdenken voor ik iets overhaast doe, hoor je?”

“Ik hóór je,” beklemtoont Malcolm. “Het tekent je zwakheid even more.”

“Come on, guys,” bezweert Travis. “Weet je wat, laten we die goederen even rusten en beslissen waar we gaan eten? Ik vind Kennedy’s ook beter, maar Adam heeft een point met de FFC-rapportage bij de King.”

Adam en Malcolm kijken strak voor zich uit, de kaken op elkaar geklemd.

“Weet je wat,” vervolgt Travis bezwerend. “Laten we eerst wat chillen op Alkmaar Atrium en daar de Wrestlingchannel uitchecken. Volgens mij hebben ze een goede match staan. The Big Bush against The Ugly Moslim Terrorist. Daarna kunnen we misschien een single burger bij Baracks doen én een dubbelportie bij de King scoren.” Travis buigt naar voren en voert een nieuwe bestemming in op de boordcomputer. Scherp zoemend zweeft de hoovercar de superhighway op.

‘EXPANSIONBURGER, de enige snack die met onze economie meegroeit: NU GROTER DAN OOIT!’ gilt de opzichtige driedimensionale reclame boven de ingang van de Burger Kingvestiging. Op verdieping zevenentwintig van de parkeerhaven hangen honderden hoovercars. In tientallen zwevers nuttigen mensen hun maal terwijl de rest zich een plaatsje binnen hebben verschaft voor hun verplichte deelmaaltijd.

“Ik ben zo stuffed!” puft Malcolm terwijl hij het laatste stukje Bushwhopper achter de kiezen duwt. “Dit zou iemand van mijn leeftijd niet meer mogen ondergaan.”

“Je hebt in ieder geval aan je quota bij de King voldaan én at the same time een juicy Barackburger gescoord,” kaatst Travis. Achteloos werpt hij een servetje door het open raam van zijn portier. Een zwevende prullenbak zoekt langs en vangt het papiertje feilloos op.

“No littering, no littering!” galmt een blikken stem.

“Fuck you Trav!” bijt Malcolm. “Geef toe dat dit unnatural is; twee porties om een quota te halen. Alles om die zogenaamde fat economy te spekken. Ik word hier sick en tired van, weet je!”

Adam, onderuit hangend op de achterbank, wist zich het zweet van zijn voorhoofd en smaalt: “Ja, jij wordt overal ziek van tegenwoordig. Daarom ligt die rubbish nu ook aangesloten en wel onder de achterklep natuurlijk”.

Malcolm kijkt hem koud aan.

“Zie jezelf daar nu in de kussens liggen, fatty,” hoont hij hard. “Jij bent al totaal ingekakt. En die rubbish, zoals jij dat zo mooi noemt, is om onze zaak te dienen. Dat weet je donders goed. Je zou je eens wat meer politiek bewust moeten worden. Jij vindt het nowadays best als jou van overheidswegen weer another regulation in de smoel wordt geduwd. Jij laat alles over je kant gaan. Trouwens, zoals ik eerder aanroerde. We hebben samen besloten dat spul aan te schaffen en samen zullen we het gebruiken ook! Ik weiger nog langer aan de leash van de regering te lopen. We móeten handelen.”

“Daar ben ik dus niet meer zo zeker van, Malcolm,” zegt Adam geagiteerd. “Ik admitt it, vroeger was ik me veel meer bewust van de consequenties van politieke daden en acties van de government. Ik stond ook niet te juichen toen de yanks dertig jaar geleden ons land binnenvielen. Maar dat is alweer so long ago en is het sindsdien allemaal zo slecht geworden? Let’s face it, het went snel, you know.”

“Oh sure, de Amerikanisering heeft zijn zegeningen gebracht,” sneert Malcolm luid. “We kunnen ondertussen wel negentig muziekkzenders kijken. Sportwedstrijden bij the dozens. Op